

Dây yêu thương

Trời chạng vạng tối, Joe đang lái xe về nhà trên con đường làng nhỏ hẹp. Tìm công việc giữa cộng đồng người Trung Đông này quả thật rất khó, thật tình mà nói, nó cũng rề rầy như chiếc xe Pontiac cà tàng của anh. Nhưng Joe quyết không bao giờ từ bỏ ý định tìm kiếm công việc. Kể từ lúc nhà máy sản xuất quần áo hiệu Levis đóng cửa, Joe đã trở nên thất nghiệp. Và thế là mùa đông này lại càng lạnh hơn...

Đường sá thật vắng vẻ. Chẳng ai thèm đi lại trên con đường này, trừ phi họ đang rời khỏi nó. Hầu hết các bạn của Joe đã rời khỏi khu vực này. Họ có mái ấm gia đình để vui vầy và có những giấc mơ để hướng đến. Nhưng Joe thì vẫn đóng đô ở đây. Dù sao, đây cũng là nơi mà anh đã chôn cất ba mẹ mình, cũng là nơi anh sinh ra và lớn lên.

Con đường này quá quen thuộc đối với Joe đến nỗi anh không cần bật đèn xe cũng có thể nói cho chúng ta biết cái gì hiện có ở hai bên đường. Trời càng lúc càng tối dần, và có dấu hiệu cơn bão tuyết đang sắp đến. Joe phải cố gắng rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt.

Joe lướt xe nhanh đến nỗi suýt nữa thì anh đã không nhìn thấy một phụ nữ lớn tuổi đang gặp khó khăn bên đường. Nhưng dù trong ánh sáng mờ mờ, Joe cũng có thể nhận thấy bà đang cần giúp đỡ. Anh đỗ xe đằng trước chiếc Mercedes của bà rồi bước ra ngoài. Chiếc Pontiac của anh vẫn nổ máy xịch xịch trong khi anh tiến về phía bà ta.

Mặc dù nhìn thấy nụ cười nở trên môi Joe, người phụ nữ nọ vẫn lo lắng. Chắc chẳng có ai lại tốt đến nỗi có thể dừng lại giúp bà vào giờ này. Không biết anh ta có định làm hại bà không? Anh ta nhìn không đáng tin cậy một chút nào cả, trông có vẻ rất nghèo đói. Joe cũng có thể nhìn thấy bà ta đang đứng đó run rẩy, sợ hãi. Anh hiểu cái cảm giác của bà lúc này. Thế nên anh nói, "*Cháu dừng lại để giúp bà đây. Bà vào lại trong xe ngồi chờ đi cho ấm, cháu sẽ coi xem có sửa xe được không. À, tên cháu là Joe.*"

Chiếc xe của bà bị nổ lốp. Tuy có mang theo một chiếc lốp khác, nhưng với độ tuổi của bà thì việc thay một chiếc lốp xe là khó khăn biết chừng nào. Joe bò vào gầm xe tìm chỗ để đặt đồ nâng xe lên, khuỷu tay anh trầy xước cả. Cuối cùng thì Joe đã thay xong lốp xe cho người phụ nữ nọ. Nhưng quần áo anh thì lấm lem, còn tay chân thì

trầy trụa. Khi Joe đang vặn chặt ốc vít cuối cùng lại, bà mới kéo cửa sổ xe xuống và bắt đầu nói chuyện với anh. Bà ở St. Louis và có chuyện phải đi ngang qua con đường này. Bà không biết phải nói làm sao để diễn tả được sự biết ơn với anh. Joe chỉ mỉm cười trong lúc đóng lại nắp xe sau cho bà.

Người phụ nữ hỏi Joe rằng bà phải trả anh bao nhiêu. Anh muốn bao nhiêu tiền bà cũng trả được. Bà rất biết ơn anh, trong khi ngồi chờ anh sửa xe, bà đã tưởng tượng biết bao nhiêu điều kinh khiếp có thể xảy ra cho mình nếu như không có Joe dừng lại giúp. Nhưng Joe chưa bao giờ nghĩ về tiền bạc. Đối với anh, giúp đỡ người khác không phải là một nghề nghiệp để kiếm tiền. Đây chỉ là việc giúp đỡ một ai đó khi họ cần đến mình, vì chính thượng đế đã dành sẵn rất nhiều người để giúp đỡ anh trước kia. Anh đã sống cả cuộc đời mình như vậy và anh sẽ không làm khác đi. Joe nói với bà rằng nếu bà muốn trả công cho anh, thì chỉ cần lần sau khi bà gặp ai cần sự giúp đỡ thì xin bà rộng lòng giúp đỡ họ; và Joe nói thêm, "và khi đó, bà sẽ nhớ đến cháu." Joe chờ cho đến khi bà nọ nổ máy xe và lái đi, anh mới tiếp tục về nhà. Hôm nay là một ngày lạnh lẽo và buồn tẻ nhưng Joe cảm thấy vui hơn sau khi gặp bà ta.

Về phần người phụ nữ nọ, sau khi lái xe được một vài cây số, bà thấy một quán nhỏ ven đường. Bà bước vào để ăn một chút gì cho đỡ đói, và cũng để bớt lạnh trước khi tiếp tục lái xe về nhà. Đó là một nhà hàng trông có vẻ nhộp nháp. Phía bên ngoài là hai trạm bơm xăng củ kỹ. Bà ít khi nào nhìn thấy một quan cảnh ẩm đạm giống như vậy bao giờ.

Cô nhân viên phục vụ tiến đến và mang cho bà một chiếc khăn sạch để lau tóc. Cô ta có một nụ cười thật tươi, một nụ cười dường như theo cô suốt ngày. Bà để ý thấy rằng hình như cô ta đang mang thai được khoảng chừng 7 - 8 tháng, nhưng có vẻ như cô ta chẳng bao giờ để những cái mệt mỏi, khó chịu, đau đớn làm thay đổi tính tình cô. Bà ngạc nhiên suy nghĩ tại sao có những người có "quá ít" mà lại sẵn lòng cho đi "quá nhiều", ngay cả đối một người hoàn toàn lạ mặt như bà. Bà chợt nhớ đến Joe.

Sau khi dùng xong bữa ăn, bà tính tiền bằng tờ 100 đô. Khi cô phục vụ bước vào quầy để lấy tiền thối, bà lẳng lặng rời khỏi quán. Lúc cô quay trở lại bàn thì chẳng thấy vị khách đâu nữa. Cô ngạc nhiên không biết bà ta đã đi đâu, chợt cô thấy một hàng chữ viết trên tấm khăn ăn. Cô đã khóc khi đọc lời nhắn, "*Cô không nợ gì tôi cả, tôi cũng đã từng trong hoàn cảnh giống cô. Có người đã từng giúp tôi giống như tôi*

giúp cô vậy. Nếu cô muốn trả ơn tôi thì đây là điều mà cô sẽ làm. Đừng bao giờ để sợi dây yêu thương phải đứt gãy ở đây."

Cô vẫn còn có nhiều việc phải làm, dọn dẹp bàn ghế, đổ đầy các hũ đường và vài người khách đang bước vào quán, nhưng cô bảo họ tiệm đã đóng cửa, cô sẽ làm mọi thứ vào ngày mai. Đêm hôm đó, khi cô trở về nhà và bước vào giường, cô nghĩ về món tiền và những lời mà người khách lạ đã để lại. Làm sao mà bà ta biết được vợ chồng cô cần đến số tiền ấy biết nhường nào? Tháng sau đứa bé ra đời, lúc đó gia đình sẽ gặp khó khăn biết là bao nhiêu. Cô cũng biết rằng chồng cô lo lắng như thế nào... Và cô đến bên cạnh người chồng đang say ngủ, cô đã hôn nhẹ lên má chồng và thì thầm nho nhỏ, *"Mọi điều rồi cũng ổn cả thôi mà, em yêu anh, Joe."*